

התנן בתנ"ך ישלחתי בשבוע זה לך
 בן העירך בשמי ובשם תלמידי ותל-
 מיהתי — מדליה של ברונזה. מצד
 אחת בתיב באהיות גדולות ובלטות:
אבל, ומצד שני — **אבל**, כדי
 לחביע בזה את רגשי התודה וההתפ-
 עלות בדחיליך ורחיכו שלנו על מאמרי
 ההדפלוטיה היהודית והפישרת ש-
 תיך הגנותו הנעלה מקשט בהם את
 עתלנו מזה שנים אחדות הגנות על
 כל שארות החיים בארצנו.

אמנם עירך הגוי אבל...
 אמנם עתו הגוי אבל...
 אמנם עתו הפשי אבל...
 אמנם שומר שבת אבל...
 אמנם אוהב ספורים אבל...
 * * *

ושני בתיב יום מכחישים
 זה את זה:
 בעתון "דבר" קראנו בשבוע זה
 ברכה "הארץ" — הלחץ העתונות
 הניכית התיב שיה בא"י.
 וב"בתים" גליון אחרון לנו,
 פנינו מכתב למערכת מאת להקת
 התא"י שבו הם מכחישים את הודעת
 "הארץ" ושואלים בתמיכה: "אם כדאי
 היה בגלל ההודעה הנ"ל לעכב את
 הדפסתו של מכתבם ימים אחדים עד
 שנאלצי כל חברי להקת לבוא אל

תספר "מזה" ואף לא תהדר ב"אנו
 מעשה" ה"דיבוק" יהוקאל בזכרים
 הלך לעולמו והאשה כולה חנה ב"ח
 בקו חבר'אות ושלוש לבעלה ולכילה...
 * * *

ומכיון שאנו מדברים בגירוש של
 "דיבוקים" נזכרתי באשה אחרת לא
 בגרדית ולא אימזל שמה אלא
 אנגליה יהודית הסתגדרת בעירנו לא
 רחוק מהמגרש הרומי שנכנס בה
 ה"דיבוק" לא עליוס, מזה שנים אה"י
 דות, ושמו לא בדמרים אלא ברחיים.
 הוא מציע לה באופן נרא ואין לתאר
 את יסודיה הרבים שהיא גורם לה
 כל הימים. כבר פנו לכל הפרופיסורים
 ולקדר להבדיל, למכשפים ולמעוננים,
 וגם לרבנים גדולים וי"א שהרב עז-
 ו"אל בכבודו ובעצמו טפל בה עשה
 בלהטו והשתדל בכל כחו — ללא
 הועיל. ה"דיבוק" דבק בה ואינו הוצה
 בשום אופן לצאת!
 שמה — אין זה סודו —
 הגברת א מ י ג ר י י ש י ו נ .
 עצמי אמונה בזה שיפנו לרב
 התימני בנחלת שמעון מפני שהתמתי
 גברא, אולי יעלה בידם לגרש גם את
 ה"דיבוק" הזה?..
 * * *

ולקבוד יובל העשר של העתון

— ומנין נדע כי בנים הם דברך
 וכי אמנם יצאת מקרבה?
 וענה ה"דיבוק" (וכאן מעמיד
 המספר קול עבה כ"דיבוק" ממש):
 — וזה לכם האות: העמידן
 כוס מים על הארץ וכאשר יוצא יש'
 פכו המים על פני הרצפה...
 ג' פעמים הכטיה ה"דיבוק" ולא
 קיים וג' פעמים נשמע קול השופר
 בכית הכנסת... ובפעם הרביעית שלף
 הזקן את חרכו כלומר: הסכין הקד-
 נון שבידו נציים עליו ב"הרם הגדול"
 — התראה אחרונה...
 פתאום צנחה האשה על הכסא
 וצעקה צעקה איומה לאמר: "שלוש
 עליוס" שלום עליוס!
 ה"דיבוק" יצא מקרבה והמים
 נשפכו מתוך הכוס...
 האשה נתעוררה פתאום והקיצה
 כפו מתוך תרדמה קשה וארוכה.
 הביטה אלי כל סביבותיה בתמהון, על
 הרבנים ועל ארזן הקדש. על האש
 ועל המים, ושאלה: "שו הארא?
 היכן אני?... ומה אירע לי כאן?.."
 וה מ ס ד נ פ ל
א פ י ל ו נ
 בעלה לקחה הכיתה והחזיר או-
 תה בשם הרבנים שלא תרבר ולא

קובו ולא יגרשהו מכאן כהייטמוי כי
 גו הוא בארץ ונכנס, כידוע, בלא
 ויזה...
 — מה שמך? — שאל הרב
 הזקן.
 — שמו יה—ז—ק—אל בן כד—
 ים! ענה ה"דיבוק" בקול משונה
 ומטייל פהרים כקולה של רובינה בטע'
 תון.
 — גוזר אני עליך, יהוקאל בן
 מרים, בשם עדת ה"תימנים" שתצא
 מיד! "וואלאק יא ניג'ים, אטלע!"
 (צא, מנוול!)
 ומיד נתו הזקן פקודה לתקע
 בשופר, תשר"ק, ג' פעמים ואיים עליו
 ב"חרם" — ממש כמו אצל גנב!
 — וכשראת "הבחור" כי כלו כל הקצין
 הבטיח לצאת וכאן התחיל מו"ט ארוך
 ע"א אפן יציאתו, בקיט ה"דיבוק"
 לצאת דוקא דרך הפה או דרך הנחיר
 רים — הלילה לך! — צעק הרב —
 פן תחנק האשה. גוזרני עליך לצאת
 דרך הצפרן הועירך של הורת הקטנה
 אשר לרגלם השמאלית.
 — "טאיב!" — ענה ה"דיבוק"
 בלשונו — תחת אמרק יא חכם!
 (טוב! הנני לפקודתך, רבי!)
 ואולם הרבנים התימנים שלנו
 לא האמינו לדבריו והזקן שאל:

הכנסת היה ה"דיבוק" מרים קול צע-
 קה וכיכרו על כאו"א מהם: "זה רשע
 מרושע! גש הלאה!" והיה מונה
 את כל חטאותיהם עד שנאלצו לצאת
 בחרפה, ובבושה, ורק הזקן הכינס
 שלנו נכנס בשלום ויצא בשלום, בר'
 עקיבא בשעתו וזכה לקומפלימנטים.
 הדיבוק פגש אותו בשמחה — כך היא
 אומר — והצהיר בגלוי שילך ישר לגן
 העדן —
 וכשהגיעה בספרו של הזקן שעת
 הגירוש של ה"דיבוק" בדברו בלשון
 הרב טעיד עם ה"דיבוק" ובספרו את
 כל התלבטויותיו והרפתקאותיו עמו.
 יצא המספר מבליטו וספרו התמים
 רשם עלינו — למה נכחד? — הישם
 כיועו...
 ובכו, הורם המסך שנית — והי'
 זקן שבחבורת נגש אל האשה כשהוא
 מזוין בידו במאכלת וגזר על ה"די-
 בוק" בשם ה"סאדיק שמעון" ושאר
 הצדיקים שבירושלם עיה"ק לצאת
 תוטי מתוך האשה ולעקר את מקור
 מי משם...
 וראו זה פלא: ב"הצנה" זו
 שהיתה ברלתיים סגורות לא היו זקור
 קיו ל"סדרנים" ואת התפקיד הזה
 מלא — ה"דיבוק" בעצמו. כשאד נכר
 נטו אי אלה סקרנים שהשכינה לציף

בזכותו את ה"דיבוק"...
 והרב התימני אסף מיד מנין
 שלם של רבנים עוזרים (אסיסטנטים
 בלע"ז) — חמשה מהם שמה "חייב"
 שלשה נקראים בשם "סאלם", אחר
 "יסהאק" ואחר "יאחודה" והזקן שבי'
 חבורה — הרבי ממריפול — הוא הרב
 סעיד הרפי בכבודו ובעצמו.
 כלם הסתגפו וערכו תענית של'
 מה ביום ג' וביום ה' והתכוננו לחי'
 תיכת עבודה נקיה זו, וכיוט החמישי
 אחת צוח הרב להביא את גבורת
 המחזה — לא את לאה'לה ולא את
 חנה רובינה של ה"בימה" — אלא את
 האשה הגרדית, מולי שמה, אם לכי'
 נים, לבית הכנסת אשר בשכונת נח"
 לת שמעון, קשרו היטב את בהונות
 ידית ורגליו בחוט, הכניסו אח קטן
 ואש לוחטת בקרבה ונתנו באש כל
 מיני בשמים, הצרי והצפרו, לבונה
 וחלכונה, מור וקציעה וכיוצא בזה.
 אחר העבירו על פני האש חתיכת בר
 והעלו קטרת באפה להריח מריח הני-
 חוח...
 וראו זה פלא: ב"הצנה" זו
 בעלה המיסכן הביאה ממצרים ועד
 הנח כדי למצוא מזור ותרופה למ'
 חלתה ופנה מיד לפרופיסור המומחה
 לאותו דבר אשר במכללת ה"סאדיק
 שמעון" בדרך להר הצופים, כדי לגרש

פרטי המחזה לכל מערכותיו וטפוסיו
 גביריו מהרמת המסך עד נפילתו...
 וכדי לזכות את הרבים אמסר לכם
 כמובן רק את תמצית הדבר ורק
 ראשי פרקים ואתם, חביבי, תוסיפו
 לזה את תנועותיו התימניות והחיות
 של הזקן, נענועי זקנקנו המדולדל
 בשעת דבורו, תקתוקי לשונו וקולו המר
 צויץ בשעת התלחבותו וביחוד מבטי
 עיניו הוריוות והמאמינות — ועמדה
 לפניכם תמונה שלמה...
 מקום המחזה — אלכסנדריה של
 מצרים וספור המעשה אינו הלילה
 אנדר של יש. אנס—קי אלא מעשה
 שהיה, האשה הגרדית, מולי שמה,
 ראתה בחלום את שכנה או קרובה
 המנוה, ונשמתו החוטאת באה אליה
 הכופות בחזיון לילה והתחלנה לפניה
 שהיא נעה ונדה בעולם התוהו ולא
 תוכל למצא את תיקונה אלא בתוכה,
 והשכן או הקרוב דנו, לא שחה הרבה
 וכאישון לילה נכנס בקרבה ודבק בה
 רחמנא לויצ'ן...
 בעלה המיסכן הביאה ממצרים ועד
 הנח כדי למצוא מזור ותרופה למ'
 חלתה ופנה מיד לפרופיסור המומחה
 לאותו דבר אשר במכללת ה"סאדיק
 שמעון" בדרך להר הצופים, כדי לגרש

מבער למסוה
(שקורים בהתחלית)

פילוסוף
 ואחד גדול
 אמר פעם —
 ואם הוא לא
 א מ ר הרי
 לכם — כי
 א נ י אומר

העולם כלו אינו אלא בית חזיון גדול
 (וי"א ב"ת-משוגעים גדול), וארץ-
 ישראל שלנו היא כמת התיאטרון,
 שמציגים עליה באפן טבעי קומידיות
 או טרגי-קומידיות,
 והיא ראויה: בשבוע זה זכינו
 לראות בעירנו הקדושה את ה"דיבוק"
 לא בתיאטרון "ציון" אלא בכית הכי-
 נסת ולא בהצגת "הבימה" או התא"י
 אלא ע"י להקת רבנים תימנים מנהלת
 שמעון...
 בא אינו בשבוע זה תימני זקן,
 עדיראיה ושביעה שהשתתף ב"קהל"
 בשעת ה"הצגה" וסח לנו את מעשה
 ה"דיבוק" לכל פרטיו ודקדוקיו, ישב
 לפנינו כ"ביטולה" כתיבן וספר לנו
 בדחילו ורחימיה בפשטות רבה ובאמ-
 נה שלמה ובלא דילוגים והשכמות, את